

Bemærkninger til forslaget

Almindelige bemærkninger til forslaget

Med accelererende raket fart er skatteyderne i efterkrigstiden blevet pålagt udgifter til rejseri. Byrden overstiger nu 1 milliard kroner årligt. Nogen samlet styring eller helhedsafgørelse er aldrig blevet truffet. Kræfterne for at komme på rejserne er stærke. Dette er let forståeligt, når man tager indkomstskattevanviddet med ind i billedet. Skulle den enkelte selv betale sin rejse, skulle han tjene 3 gange mere, end rejsen med dens luksusfaciliteter koster, og puklede han endelig på for at tjene mere, ville hans families og egen samvittigheds pres nok få ham til at bruge pengene på anden måde end til at tilfredsstille egoistrang til at vælte sig i luksusrejselivets odelandsfråds.

Problemet har imidlertid en anden side: de skatteydere, som skal pukle de mange hundrede millioner til overflodig rejsevellevned sammen, og som bl. a. derfor aldrig selv får råd til i rimeligt omfang at forsøde deres eget liv med frugten af deres arbejdsanstrengelser.

Fremskridtspartiet har gang på gang forsøgt at råbe de andre partier op over for de himmelråbende uretfærdigheder, der hver eneste dag året rundt begås på dette felt i snesevis af tilfælde. Nærværende forslag er et trompetererforsøg på at vælte Jerikomuren, bag hvilken de andre partier hygger sig ved selv at drikke af de meningsløse rejser skål.

Et lignende fremskridtsforslag – nr. XXIX af 12. marts 1975 – led en krank skæbne, se Folketings Tidende spalte 4115–4125 og 6355–6361 samt tillæg A spalte 2533 og B spalte 731.

Prov og prov og prov igen er imidlertid også på dette område fremskridtspartiets motto. Således som vor seje kamp er lykkedes på snesevis af områder, når vi bare bliver ved med at gøre offentlig heden opmærksom på, hvilke misbrug der går i svang, vil vi også sejre over rejsesvineriet.

Naturligvis er det kun en beskedent procentdel af de mange offentlige rejsemillioner, som går til folketingsmedlemmer, men det er principielt af allerstørste vigtighed, at stærke kræfter sættes ind på at jomfrueliggøre Cæsars hustru. Det er jo folketingsmedlemmerne, som i kommende år skal gå foran med de upopulære, men uundgåeligt nødvendige besparelser hos stat, amter og kommuner.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser

Ad 1

Umiddelbart kan det virke som at gå over åen efter vand, at den høje myndighed, folketingsmedlemmerne, beder den underordnede, regeringen, om at følge en vis praksis vedrørende noget, der tilsyneladende skal afgøres af folketingsmedlemmerne. Folketingets ledelse har imidlertid resolveret i sagerne, hvor fremskridtspartiet afslog at være med i FN-delegationen, at afgørelsen ligger hos den betalende og ikke hos den udpegede myndighed. Med andre ord: når det betalende udenrigsministerium ville have et vist antal folketingsrepræsentanter, kunne folketingsmedlemmerne ikke udpege færre. Så længe denne usympatiske selvplagerlinie følges af folketingsmedlemmerne, er et forslag som nærværende nødvendigt.

Ad 2

Ved folketingspræsidiets rent turistagtige Jugoslaviensrejse 22.–27. november 1979 sagde fremskridtspartiet selvsagt et dundrende nej til at belaste skatteyderne med udgifter. Resultatet blev, så vidt det har kunnet efterspores, at man så for partout at få odslet de pågældende skattemidler væk ville have et medlem fra et ikke-præsidiieberettiget parti – muligt den radikale Ole Vig Jensen – til at deltage, som om han var præsidiemedlem. Den slags julelege, som jo er forekommet i andre tilfælde, må der sættes en effektiv spærrebom for.